

Bach Lien |

Sau những ngày lênh đênh, dập vùi giữa trăm ngàn lượn sóng kinh hoàng trên biển Đông, chiếc ghe cây bé xíu được trời cao cứu mạng và cập vào cầu Jetty - ngưỡng cửa để bước vào cánh cổng của thiên đường tự do, để những cánh chim phiêu bạt được ung dung bay về bến an thân, định cư vĩnh viễn.

Người nhập đảo phải trải qua nhiều thủ tục sàng lọc chờ ngày rời chốn bình yên này. Thời gian sống tạm nơi đây là những ngày thanh thản vì nỗi lo sợ không còn ám ảnh thuyền nhân. Mọi người nôn nao chờ đợi Cao ủy gọi lên phỏng vấn.

Trước khi chính thức xin làm con dân ở quốc gia đệ tam, sau ngày rời đảo Pulau Bidong, người tỵ nạn đều phải dời sang một trại chuyển tiếp nằm trong đất liền, thành phố nguy nga của Mã Lai. Một lần nữa, thuyền nhân tôi tả đạo nào phải ngậm ngùi chào từ giã cây cầu Jetty hằng mơ ước. Rời đảo Bidong, đoàn người xuống tàu Blue Dart hướng về đất liền. Xe bus to lớn chờ đón đoàn người ở hải cảng Terengganu. Vì đường còn dài hơn năm, sáu tiếng đồng hồ nên mọi người phải ngủ tạm một đêm ở trạm xá dọc

đường. Sáng sớm hôm sau thì xe bus chạy trực chỉ đến Sungai Besi, Kuala Lumpur.

Thủ tục nhập trại cũng mất hơn một giờ đồng hồ. Từng nhóm người lần lượt được phân chia đi về các dãy nhà Long House A và Long House B. Long House B được xây bằng cột cây, vách ván và mái tôn bằng thiếc. Những buổi trưa hè gay gắt dưới cái nắng chói chang của đất nước Mã Lai, hơi nóng hâm hấp dội xuống từ mái tôn như muốn luộc chín người. Tuy không phì phà ngọn lửa vàng đỏ của những khúc củi khô cháy ngọt hay thổi than được âm ỉ tí tách bùng phát nhưng khắp dãy nhà vẫn lan tỏa sức nóng thiêu người từ mặt trời say xỉn vàng khè. Ai cư ngụ trong trại phải tìm cách trốn thoát cái hỏa lò thiên nhiên này. Tôi tạm ví nó giống y hệt như cái lò nướng bánh mì của hai vợ chồng người Campuchia.

Ông bà này đến tạm sống ở Long House B từ lúc nào tôi hoàn toàn không biết. Tôi chỉ biết là ông đã đóng trụ nơi này chắc phải lâu hơn tôi đôi ba năm. Ông hái ra tiền bằng cách mở lò bánh mì nóng giòn, thơm phức mùi bơ bên hông căn phòng vách ván của mình, ngay trong trại Sungai Besei B này. Phòng của ông chủ lò bánh mì có vị trí thuận lợi, là căn đầu tiên nên có khoảng đất trống rộng rãi sát bên, rất thuận tiện cho ông đặt cái lò nướng. Mỗi buổi sáng tờ mờ, gà chưa gáy thì mùi bơ đã len lén bay vút vào bao tử của những ai còn mơ màng trong giấc ngủ. Tôi là người cảm nhận mùi bơ thơm ngon tuyệt cú mèo này nhiều lần mỗi khi trở mình thức giấc.

Mã Lai thuộc miền nhiệt đới như Sài Gòn, nhưng khí hậu khắc nghiệt hơn. Buổi trưa nóng quá không thở được, người nào cũng lánh nạn ra sau hè. Vài người chum nhum ngồi ẩn nấp trong các bóng mát, cầm cây quạt hay miếng giấy cứng, miệng vừa nói vừa cười, tay quạt lia lịa mà vẫn không làm sao xua đuổi cho hết cái nóng khó chịu này. Cũng nhờ vài lần gặp nhau chuyện trò, kéo dài thời giờ chờ cho ánh chiều tà bớt gay gắt, chờ cho ngọn gió vi vu phe phẩy thổi từng luồng gió mát theo ánh hoàng hôn; tôi có dịp làm bạn với một cô hàng xóm,

mà gian phòng của cô và của tôi dính liền chung một tấm vách. Từ dạo ấy tôi quen Nàng.

Nhiều lần rù rì tâm tình nên chúng tôi cùng cảm thông nhau dễ dàng vì cùng cảnh ngộ, ai cũng mong chờ ngày mình khoác vào chiếc áo "Người Tha Hương." Nàng đang hồi hộp chờ phái đoàn Canada phỏng vấn để coi mình có được trót lọt qua cái ải sàng lọc này không. Tôi và Nàng cùng trang lứa nên rất dễ bày tỏ nỗi niềm riêng, những uẩn khuất giấu kín trong lòng. Mấy ngày đầu còn xa lạ nhưng khi Nàng hiểu và đặt niềm tin vào tôi nhiều hơn thì Nàng mới thổ lộ nỗi lòng trắc ẩn của mình.

Gương mặt đầy đặn, phúc hậu của Nàng luôn ẩn chứa nỗi buồn ray rứt. Nàng chưa từng tâm sự với bất kỳ người nào trong trại. Gần tới ngày Nàng phải lên gặp phái đoàn Canada thì Nàng lại càng thao thức trăn trở nhiều hơn, ti tê trái lòng trong nghẹn ngào...

***

Sau năm 1975, các rạp chiếu bóng ở Sài Gòn cần người nói thuyết minh cho các bộ phim ảnh ngoại quốc. Nàng được tuyển dụng vào công việc này nhờ giọng nói dịu dàng truyền cảm. Ngày qua ngày lại, công việc êm ả theo nhịp kim đồng hồ âm thầm trôi. Một buổi trưa thành phố Sài Gòn óng ả nắng vàng, sau xuất chiếu đầu tiên trong ngày, màn nhung khép lại, nhân viên nghỉ giải lao, chờ trình chiếu tiếp xuất phim vào buổi tối. Nàng thông thả tản bộ trên lề đường Trần Hưng Đạo sau khi ra khỏi cổng rạp hát Đại Nam. Nàng cảm thấy lòng mình phơi phới nhẹ nhàng sau vài giờ ra rả thuyết minh đến khô giọng. Nàng đi chậm chậm trên con phố đông đúc của Sài Gòn vừa bị đổi tên.

Những quán nhỏ với vài cái bàn xếp lụp xụp gọn gàng cũng chỉ vừa đủ cho dăm ba người ngồi nhâm nhi ly cà phê như để giết thời gian. Buổi giao thời quá mới mẻ, người Sài Gòn thường không có việc làm nhiều khi xã hội biến hóa, đảo lộn đen trắng, hoàn toàn thay một bộ mặt mới toanh. Hầu như ai cũng co rút trong cái vỏ eo xèo bề ngoài, e dè cẩn trọng ý

ngĩ riêng tư của mình, ít ai dám thố lộ điều mơ ước thầm kín mà mình đang theo đuổi. Tầm mắt băng quơ của Nàng chợt bất ngờ ngưng đọng trên một khuôn mặt rất đàn ông. Người mà Nàng cảm thấy ngỡ ngờ hình như mình đã quen từ lúc nào, đã gặp nhau rồi. Đứng lặng người suy nghĩ để tìm tòi trong trí óc, xem anh chàng này mình đã gặp ở đâu. A! Anh chàng này là bạn học cũ của Nàng, một thời vàng son đẹp nhất khi Nàng còn là cô nữ sinh áo trắng cấp sách đến trường.

Chàng cũng ngỡ ngàng bắt được ánh mắt triu mến thân quen năm nào nên cả hai chào nhau sau năm tháng tưởng chừng mình đã bị cuốn trôi bởi những phong ba bão táp của con sóng đời bức tử. Lời hỏi thăm nhau về cuộc sống hiện tại như bàn tay màu nhiệm gắn liền hai trái tim đơn lẻ đã một lần có đôi lúc thương cảm và tưởng chừng đó là tình yêu. Lần gặp gỡ bất chợt này là sợi chỉ thiên duyên, cột nối chàng và nàng lại gần nhau thêm chút nữa. Tình bạn xa xưa bỗng dưng gần gũi thấm thiết đậm đà hơn. Đôi tình nhân vào lúc đổi đời đều có cùng ước nguyện đơn giản như bao người khác - tìm cách trốn thoát khỏi bóng đêm tăm tối mịt mù. Cảnh khốn khổ, bí lối đang bao trùm kín mít lên miền Nam tội nghiệp. Tuổi trẻ vừa mới lớn, với ước mơ tươi hồng ở lứa tuổi xuân thì chưa trọn vẹn thì đường đời mọc nhánh gai góc, vô tình đưa họ vào ngõ hẹp không tương lai.

Xã hội đảo điên với nhiều hiện tượng bóp nghẹt đời sống của người dân, đưa đẩy đến tình trạng củi que gạo châu. Khát vọng của mỗi con người là những ngã đường khó toan tính vì bấy rập giăng mắc khắp mọi nơi. Mỗi người có một phương cách riêng cho chính mình vì không ai có thể quả quyết con đường mình đang theo đuổi, đang liều mình giao mạng sống là đúng hay thành công. Mỗi cá nhân âm thầm dò hỏi lối đi chui riêng ở các địa phương khác nhau. Người nào chạy thoát được bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, thì cứ theo hoạch định của mình khi thời cơ vụt đến.

Muru sinh và cơm gạo khiến Nàng và Chàng bật tin nhau vì càng ngày càng khó sống khi mà ngàn cặp mắt cú vọ của công

an giảng bầy khắp mọi nẻo đường. Chàng thì nhất quyết phải tìm con đường thoát thân vì không thể sống được trong gông cùm bắt bớ vì chàng là sĩ quan vừa mới ra tù cải tạo. Dù sao đi nữa, với công việc thuyết minh trong rạp hát Đại Nam cũng đủ cho Nàng no cơm ấm áo ngày hai bữa, tạm sống an thân qua ngày, chờ đợi cơ may bất chợt mà trời cao ban tặng.

Một năm sau thì công việc của Nàng cũng bị thay thế bởi những người có chức quyền. Họ ngang nhiên tước đoạt cái ghế thuyết minh để dành riêng cho con cháu từ miền Bắc vào. Nàng bỗng dưng bị rơi vào hoàn cảnh túng bần. Nàng lân la dò hỏi những người quen biết lúc còn làm việc trong rạp chiếu bóng Đại Nam. Nàng gặp được vài người Hoa đang toan tính tổ chức đóng ghe vượt biển. Mấy chú Ba Tàu này đều có vợ con đùm đùm đề đề, tay xách nách mang, nhưng cái máu trắng hoa ong bướm, thích tìm hoa xinh của lạ của mấy ông xì thầu thì không thể nào không nhắc tới.

Chú Ba Hoa bằng lòng dẫn Nàng theo lên ghe, đi chung một chuyến cùng với gia đình và dòng họ dây mơ rễ má ở Chợ Lớn của ông. Ông đưa ra một điều kiện mà Nàng phải chấp nhận như một thỏa thuận trao đổi. Đó là, khi lên ghe, Nàng phải làm thính, coi như mình là một người khách vượt biển xa lạ không hề quen biết với ông. Chú Ba Hoa là con trâu già khoái gặm cỏ non nhưng lại là con thỏ để nhút nhát rút đầu co cổ. Vì chú Ba Hoa rất sợ bà vợ phốt phát béo phì, híp mắt của mình biết được thì bẽ hũ mắm, hũ đường thì nguy to. Ở trong cái thế kẹt, rất cần ra đi, nàng bằng lòng chấp nhận làm theo lời ông dặn dò. Hơn nữa, nàng được phép dẫn cô em gái đi theo mà không cần trả vàng bạc chi phí nào cả cho ông, hoàn toàn không tốn tiền.

Nàng nghĩ, đã thí thân thì phải chấp nhận tất cả, miễn sao được đến bờ tự do an toàn thì mình sẽ có nhiều cơ hội sáng sửa làm lại cuộc đời mới nơi xứ người. Cái trinh trắng ngàn vàng là cái giá mà Nàng đã trả trước cho chú Ba Hoa thích hái hoa xuân vài tháng trước khi xuống ghe. Đó là thời gian mà mọi người nằm ù lì chờ đợi công an ra lệnh nhổ neo. Nhóm

người ôm mộng ra khơi, trong lòng luôn luôn thấp thỏm chờ đợi giây phút công an gặt đầu, báo hiệu ngày giờ rời bến Sài Gòn. Nàng đã làm người vợ hờ bé bỏng khi nào ông cần đến. Nàng đã làm cô tình nhân bất đắc dĩ bên lề cuộc đời của ông xi thầu có tiền và quan trọng hơn là ông đang có chiếc ghe sắp sửa xuyên đại dương. Nàng đã bằng lòng làm người vợ không chính thức của ông trong bóng tối, nhịn nhục cho qua tháng ngày roi nước mắt để đổi lấy ánh bình minh rạng ngời ở chân trời xứ lạ. Nàng mong chờ ngày xuống thuyền vượt biển làm cuộc đổi đời sau này.

Vào đêm tối trời, chiếc ghe cây nhỏ neo rời cái nôi Sài Gòn kỷ niệm. Nàng cùng cô em gái được chú Ba Hoa cho lên ghe và lẳng lẳng làm người khách hờ xa lạ. Theo giao ước sông phẳng, khi lên bờ thì đường ai nấy đi, hai người sẽ chia tay nhau vĩnh viễn từ giây phút bước chân đến vùng trời tạm dung. Tình hờ tới đây là chấm dứt!

Trong thời gian ở trọ chung nhà với chú Ba Hoa ở Sài Gòn thì Nàng đã lân la tìm đến nhà của Chàng để dò hỏi địa chỉ nơi chàng sinh sống. Nàng được cô em gái vui vẻ trao mảnh giấy với địa chỉ đầy đủ ở vùng trời lạnh lẽo, tuyết trắng xóa che phủ sáu tháng mùa đông. Đó cũng là động lực, bằng mọi giá Nàng phải vượt biển thì mới có cơ may hạnh ngộ với người thương.

Nàng và em gái đã nhập đảo Pulau Bidong an toàn. Nàng nhanh chóng liên lạc với chàng qua địa chỉ của chàng mà cô em đã cho. Nhận được điện tín quá bất ngờ, niềm hạnh phúc ngập tràn, Chàng lập tức làm thủ tục bảo lãnh cho Nàng và em gái sang đoàn tụ, đồng thời vẫn đều đặn gửi chút tiền cho Nàng sống tạm qua ngày ở trên đảo Bidong. Sau lần trót lọt phỏng vấn sơ bộ đầu tiên, Nàng được rời đảo Pulau Bidong, chuyên sang trại tạm dung Sungai Besi, Kuala Lumpur.

Đến Sungai Besi thì tất cả thuyền nhân lập thủ tục định cư đều phải khám sức khỏe để xem có mang bệnh truyền nhiễm không. Nhất là xin đi Canada thì việc khám tổng quát càng

gắt gao hơn vì là xứ quá lạnh nên ai lỡ yếu phổi thì phải ở lại trại điều trị cho dứt hẳn thì mới được bước lên máy bay.

Gần kề ngày vào khám sức khỏe tổng quát, chụp hình phổi thì Nàng rối bời vì biết mình sẽ gặp rắc trở nát lòng. Bụng của Nàng từ từ nhô ra. Sự thật không thể che dấu và là sự thật se thắt ruột gan. Nàng đã mang thai ba tháng rồi. Trời đất sụp đổ hoàn toàn trước mắt Nàng. Hồ sơ phỏng vấn với cao ủy Canada vẫn tiếp diễn ra đúng ngày.

- Xin lỗi cô, cô cho tôi hỏi, anh chàng bảo lãnh cô qua bên đó, có biết cô đang mang thai không?

- Dạ thưa ông... không ạ!

- Như vậy cô hoàn toàn không nói gì với anh ta về chuyện này?

- Dạ thưa ông không ạ vì tôi cũng chỉ mới biết là mình có mang.

- Vậy thì cô có biết bố của cháu bé trong bụng cô là ai chứ?

- Dạ thưa ông... biết ạ!

- Vậy bây giờ ông bố ấy ở đâu?

- Dạ thưa ông, ông ấy ở đâu tôi cũng không biết.

- Sao lạ vậy cô?

- Thưa ông, vì chúng tôi đã chia tay, đường ai nấy đi từ khi bước chân lên bờ Mã Lai rồi và người này trở thành người xa lạ với tôi ngay từ khoảnh khắc ấy.

- Câu chuyện của cô có vẻ ly kỳ và bí hiểm thật. Tôi có nhiệm vụ phải tường trình với phái đoàn cao ủy ở tòa đại sứ Canada. Và chắc chắn, tôi phải hỏi lại người bảo lãnh cô xem phản ứng của anh ta ra sao. Nếu anh ta tốt bụng sẽ bỏ qua cái lỗi lầm sai trái bất ngờ này mà tiếp tục đón nhận cô vào gia đình. Còn nếu anh ta ngỡ ngàng từ chối nhận cô thì đó là quyền phán quyết sau cùng của anh. Tôi không đủ thẩm quyền trả lời cho cô ngay bây giờ là cô được đi Canada hay không. Nếu không thì cô phải ở lại chờ quốc gia khác phỏng vấn và cho cô định cư ở nước ấy. Chúc cô may mắn và chờ tin cô nhé.

Nàng ngồi trả lời từng câu hỏi của vị chức sắc mà nước mắt nhòe nhoẹt đầm đìa, tuôn chảy thành dòng. Nàng không thể nói hết nỗi đau khổ đang dày xé tim gan của mình ra trăm mảnh. Cái giá Nàng phải trả cho ước vọng, cho chuyến vượt biển đi tìm Tự Do, là khoảnh khắc tuyệt vọng này. Giờ đây, Nàng mới biết rằng, cái giá của Tự Do quá đắt mà mình phải đánh đổi cả biên lệ công quay, sống chết theo những con sóng bạc đầu mà vẫn chưa tìm được cái phao để bắt chụm một tương lai ảo vọng còn vời vợi mịt mù. Làm sao chàng thiếu hiểu được nỗi lòng quặn đau của Nàng. Vị chức sắc dẫn con xúc động, phải nhiều lần ngừng lại dăm ba phút, rồi nói tiếp vì cuộc phỏng vấn bị đứt đoạn. Bởi lẽ Nàng đã khóc, khóc như mưa trong văn phòng Cao ủy ở trại chuyển tiếp Sungai Besi. Tôi ngồi kế bên vỗ về Nàng và nói giùm nàng những gì tôi có thể mà thôi.

- Đây là trường hợp bất khả kháng nên tôi không đủ thẩm quyền tự quyết định việc đi hay ở của cô. Mong cô thông cảm cho tôi. Người đứng ra bảo lãnh cô hoàn toàn không biết gì về cái bào thai cô đang mang trong bụng thì làm sao tôi dám cho cô nhập cảnh Canada. Đó là trái phép. Tôi phải về bên ấy trực tiếp gặp anh ta để coi anh trả lời thế nào. Anh có chấp nhận sự thật phũ phàng mà gật đầu nhìn nhận cái bào thai này không hay là anh sẽ lác đác không đồng ý. Bào thai cô đang có là của người khác, không thể bắt anh ta phải cru mang gánh nặng và nhận nuôi một cách vô lý như vậy?

- Thưa ông, tôi biết là lỗi của tôi tất cả. Tôi chỉ cầu xin ông tường trình hết mọi tình tiết hôm nay cho anh ấy. Tôi chấp nhận câu trả lời của anh dù buồn thảm ra sao.

Vị chức sắc quay lưng ra về. Tim Nàng nhói đau quặn thắt, hết hy vọng rồi! Ngày tháng còn lại đơn độc một mình trong gian phòng nóng bức. Nàng thui thủi sống trong dày vò xâu xé, thấp thỏm lo âu từng giây phút nát lòng. Chờ đợi trong lo âu nơm nớp khi những giọt đau thương cứ âm thầm nhỏ xuống lấp con đường định cư và xóa tan ước mơ trùng phùng cùng người mình yêu.

Thời gian trông ngóng tin tức từ phái đoàn dài như vô tận. Trong Nàng là nỗi dằn vặt với nhiều đêm thao thức mất ngủ khi Nàng nhìn đứa con vô tội vạ trong bụng mình càng ngày càng lớn mạnh hơn. Bào thai bé bỏng đang bầu vú bụng mẹ, quây đạp, bộc lộ thâm tình:

- Mẹ ơi, là con đây, con sẽ cùng mẹ bay đến bất cứ nơi đâu mẹ nhé!

Ít lâu sau, Nàng nhận được một điện tín khá dài thay cho lá thư viết tay vì thơ từ qua ngõ bưu điện phải chuyển qua vài chặng đường bay, nên chắc chắn sẽ lâu hơn là điện tín rất nhiều.

Canada ngày...tháng ...năm...

Em thương,

Nhận được tin báo từ tòa đại sứ quá bất ngờ, anh bàng hoàng không biết mình phải làm gì. Niềm hy vọng xum vầy cùng em bỗng tan biến. Trong anh là một nỗi buồn muôn thuở. Anh chỉ biết quạnh quẽ ẩn mình trong chiếc xe. Xe cứ chạy khắp các nẻo đường trắng xóa, tuyết phủ kín mặt đất trong đêm thanh vắng mà anh cứ ngỡ anh không phải là người đang nắm tay lái. Anh nghĩ về em rất nhiều. Anh phân vân tự hỏi vì sao chúng ta lại là nạn nhân trong bi kịch trái ngang, ngỡ ngàng này. Vì sao ra có sự ngoài sức tưởng tượng của mình. Nỗi đau buốt nằm ngoài tầm suy nghĩ của anh. Tại sao và tại sao em phải rơi vào hoàn cảnh đau khổ như thế? Anh thiết nghĩ, anh cần chút thời gian bình tâm cho lòng mình lắng đọng. Anh tìm phương cách nào tốt nhất để tháo gỡ cuộn tơ rối bời tím ruột này. Anh sẽ tìm lại chính mình, thấu hiểu mình muốn gì, nghĩ gì. Anh sẽ sáng suốt, biết mình nên làm sao cho vẹn tình với em. Anh sẽ liên lạc với em sau. Thương em thật nhiều!

Anh

***

Tôi đã bật tin với Nàng vì tôi đi định cư vài ngày ngay sau đó. Tôi nghĩ rằng nếu Chàng bao dung gặt đầu thì mọi thủ tục khám sức khỏe tiếp tục nhanh chóng cho kịp ngày rời trại

chuyến tiếp theo đúng lịch trình chuyến bay đã được ấn định mà không cần phải chụp hình phổi khi đang mang thai. Nàng sẽ hạnh phúc biết bao khi được bay về xứ lạnh tình nồng Canada, xum họp với người mình yêu thương – người có trái tim nồng nàn nhân ái.

Nếu Chàng im lặng thì Nàng phải ở lại chờ quốc gia khác phỏng vấn lần nữa. Thời gian mở hồ sơ xin định cư đất nước khác đều cần thời gian. Buổi hẹn được sắp xếp để gặp cao ủy của quốc gia mới này không phải nhanh lẹ và dễ dàng. Trong khi đó, bụng của Nàng càng ngày càng lớn, bào thai trên sáu tháng thì Nàng không được phép lên máy bay, phải ở lại sanh con xong mới tính tiếp. Đứa bé hé mắt chào đời nơi đây phải mang quốc tịch Mã Lai.

Đây là câu chuyện thật, xảy ra cho người con gái hiền lành ở Sài Gòn sau ngày thành phố thương yêu bị đổi tên. Thật lòng mà nói, cho đến bây giờ, tôi cũng không biết nàng đã định cư ở phương trời nào. Tôi luôn hy vọng và xin cầu chúc Nàng gặp mọi điều tốt đẹp và hạnh phúc hôm nay. Nếu ai đó biết Nàng đang ở đâu, xin cho tôi gửi lời thăm hỏi.

Nàng là người bạn đồng tuổi có cùng tên gọi Thuyên Nhân mà tôi chỉ gặp một lần trong đời. Nàng có cùng cảnh ngộ là người tha hương được may mắn sống sót sau cuộc hải trình vượt biển Đông sinh tử.

Nàng và tôi, cả hai chệnh choạng bước lên cây cầu Jetty huyền thoại, trong lòng sung sướng tột cùng, ngẩng cao đầu ngắm nhìn cổng chào "Welcome To Pulau Bidong." Hòn đảo từ bi cuu mang những con người toi tã, bao dung ban cho họ một mái lều vách ván xiêu vẹo che nắng đụt mưa sau bao ngày cưỡi sóng đại dương, chạm trán tử thần.

Một chuyến vượt biển không bao giờ quên trong kiếp nhân sinh, đã in khắc vào trang sử Việt Nam khi Sài Gòn khóc hận bị bức tử, thay chủ đổi tên vào tháng tư năm một ngàn chín trăm bảy mươi lăm.

Bạch Liên